

— Хей! Илия! Ставай! — изръмжа грубъ дебелъ гласъ презъ полуотворената врачка на пещника — спи магарето като закланъ.

Скочи.

2.

Тръгна Илия да оре. Утрото е осипало пжтя съ бисерни зърна росенъ смѣхъ. Стъпишъ ли — изплъзватъ се като живи подъ краката. Градинитѣ размахватъ клони презъ плетищата и ръсятъ брашно. Подъ всѣка слива нѣкой тази сутринъ е разсипалъ по единъ козленъ човалъ.

— На добъръ часъ, Илия! — шепне изкривената низка кжщурка на баба Кънювица и мига съ чернитѣ си прозорчета.

— Хей, прибери си пояса — улицата е преметена! — важно проговори бѣлата топола и се загледа далечъ къмъ пламналитѣ върхове.

Илия смутено се наведе.

— Недей гледа къмъ кжщата на баба Кънювица. Ще се мърне предъ вратника вещицата, ще те стрелне съ очи. А тя има зли очи. Догонятъ ли те, когато заминавашъ — злото ще се намѣри въ колата. Ще пипне здраво ритлитѣ и цѣлия день ще тръгне наопъки. Или ралото ще закачи за коренъ и ще изпращи, или волътъ ще заболѣе, или пждарътъ ще те хване, когато увиснешъ на чужда череша.

— Не гледай, защото ще ти направятъ магия! Воловетѣ весело клатятъ опашки, клатятъ рога, а погледитѣ имъ летятъ къмъ сивитѣ ниви — въ утрото люшнати жита.

Колесарката пѣй:

— Чи-ци-циии! Циии!

Ти е минала оттукъ. Втурнала се е надолу по ливадето. Разбудила пеперудкитѣ и лястовичкитѣ. Залюляла осена съ гарвановото гнѣздо и перушината из-